

Sjećanje na razorenu Slavoniju

Autor Slavko Vranjković
Četvrtak, 18. Studeni 2010 18:26

"Bio je to Veliki Petak", kažu, "jedan od mnogih, za Slavoniju, sela rasuta ravnicom i njegove branitelje".

Široko otvorenih očiju gledam.

Tražim u sjećanju stope tvoje u pepelištu, u zamagljenom obzoru neba, Slavonijo mog djetinjstva.

Pazim kao da po ranama gazim, Domovino na samrti. Znali smo da

smrt s mrakom pod ruku ide.

I danas nas bole tvoje rane.

Sjećanje na razorenu Slavoniju

Autor Slavko Vranjković
Četvrtak, 18 Studeni 2010 18:26

I nakon puno godina krvavi cvijetovi u polju niču. Sjećanje nas vraća na razorene kuće crne od tuge duboke, nebu okrenute.

I opet nas i danas nas, rane bole djece tvoje ubijene, križem neobilježene, prognane, nestale.

Rane nas tvoje bole!

"Kako je bilo"? pitaju ovi što dođoše iz djetinjstva, mladost izrasla u slobodi.

"Tu smo mi živi, a u nama oni koji poginuše!" odgovoriše oni koji pamte.

I tako navru sjećanja, a nikad dovoljno riječi u iskazu. Nikad dovoljno!

Bila je to duga mračna noć od crnih dana i godina,

kad su umirali gradovi, sela Slavonska, Hrvatska

Sjećanje na razorenu Slavoniju

Autor Slavko Vranjković

Četvrtak, 18 Studeni 2010 18:26

noć kad je umiralo djetinjstvo, mladost u rovovima, na prvim crtama obrane, noć kad umiru ljudi od metka, straha, gladi.

Činilo se da nikad neće svanuti, nikako da svane.

Konačno je sazorila zora i dan se rodio u slobodi.

Ostali u nama grobovi, jame, rane neprebolne, neobilježene, crna zgarišta, svježi humci na ravnici.

Danas obnovljene kuće i rane zarasle travom, zaboravom. Sjećate li se: kuće su gledale, nijeme, šupljinom prozora? Srušene.

Sjećate li se? Nebo su pustile u dječje sobe, dnevne boravke, na srušene balkone.

A vi, a oni, a svi ukućani iz daljine iz progonstva, duhom su lutali djedovinom, prvom crtom obrane koju su držali sinovi i muževi, hrabre žene.

Strpljivo je čekala domovina, Slavonija, pamteći stope u pepelu dok su mrtve vode Vukom, Dunavom, Dravom, Savom, Bosutom promicale, proticale.

Sjećanje na razorenu Slavoniju

Autor Slavko Vranjković
Četvrtak, 18 Studeni 2010 18:26

Sjećate li se ?

Jedino su pragovi bili neporušeni, ulazi krvlju obilježeni, travnjaci prkosom procvali, čekajući povratnike.

Nakon svega branitelji mrtvi i živi, ostadoše hrabrošću u povijest upisani.

Jesu li u srca ove zemlje u tvoje u moje?

Neprijatelji nam «ubiše sela, gradove, crkve i oltare».

Dobro smo znali:

oni koji su razarali gnijezda nisu ni mislili stanovati u njima!

Prognani su molili za nova jutra, nova rađanja nakon svega, nakon svih sutona sanjajući povratak.

Sjećanje na razorenu Slavoniju

Autor Slavko Vranjković
Četvrtak, 18 Studeni 2010 18:26

Nad ravnicom, u nebo propeti, daleki, razoreni zvonici. Bili su nijemi svjedoci dok ne progovore.

«Ni otišli nismo.» govorili su izbjegli.

Slavonija je, gradovi su, sela su naša Nuštar, Cerić, Marinci bila u nama.

Daleki, a bliski. Napokon sloboda. Jedni su plakali nad grobovima, a mlade su majke pjevale us pavanke.

"Hrvatska moja, rekoše da nisi, a jesi ljepotom i djecom svojom velika"!

Gledao sam; srušene križeve, a iza njih nebo.

Vjerovali smo da će ponovno oživjeti Domovina ponovno će zazvoniti zvona rosnim cvijetom proljetnim.

Sjećanje na razorenu Slavoniju

Autor Slavko Vranjković
Četvrtak, 18 Studeni 2010 18:26

Znali smo da će izrasti u slobodi kad izraste srce njegovih branitelja, kad izrastu iz oranica, nemira, put svemira.

A onda i danas.

Žene i majke, žene s očima crnim od tuge za nestalom djecom, za muževima svojim plaču,
plaču za mrtvima zasijanim na poljima smrti.

Slijedili su ih pogledom

i molitvom dok su odlazili u rat u rovove oko sela, u nepovrat.

Nisu se vratili živi uz one koji jesu. Za njima je ostala sloboda, domovina, trobojna duga na obzoru.

Mi smo danas okrenuti nebu i sjećanju.

Sjećanje na razorenu Slavoniju

Autor Slavko Vranjković

Četvrtak, 18 Studeni 2010 18:26

Slavko Vranjković – župnik u Nuštru.

[dressup games](#) [fight games](#) [battle games](#)